DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)
1. april 1993 *

I sag C-25/91,

Pesqueras Echebastar SA, Bermeo (Spanien), ved advokat Antonio Ferrer López, Vizcaya, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Arendt og Harles, 4, avenue Marie-Thérèse,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Francisco José Santaolalla, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Nicola Annecchino, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om, at det fastslås, at Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i strid med traktaten har undladt at udstede en retsakt til sagsøgeren, der ikke er en henstilling eller en udtalelse,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.L. Murray, og dommerne G.F. Mancini og F.A. Schockweiler,

generaladvokat: C. Gulmann
justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl,

* Processprog: spansk.

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 15. oktober 1992,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 26. november 1992,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indgivet til Domstolens Justitskontor den 25. januar 1991 har Pesqueras Echebastar SA (herefter benævnt »Echebastar«), Bermeo (Spanien), nedlagt flere påstande; for det første, at det i medfør af EØF-traktatens artikel 175 fastslås, at Kommissionen har udvist passivitet, idet den — ved ikke at tage stilling til, om Echebastar skal tildeles fællesskabsstøtte til bygning af et nyt fiskerfartøj — har tilsidesat de forpligtelser, som påhviler den i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 4028/86 af 18. december 1986 om fællesskabsforanstaltninger til forbedring og tilpasning af fiskeri- og akvakulturstrukturerne (EFT L 376, s. 7); for det andet, at det fastslås, at Echebastar i henhold til den nævnte forordning havde ret til fællesskabsstøtte til bygning af et fiskerfartøj; for det tredje, at Kommissionen i medfør af traktatens artikel 178 og artikel 215, stk. 2, tilpligtes at erstatte Echebastar det tab, som selskabet har lidt som følge af Kommissionens passivitet.

2 I oktober 1987 indgav Echebastar til Kommissionen via de spanske myndigheder en ansøgning om fællesskabsstøtte til bygning af et tunfiskerfartøj med fryseanlæg.

3 Den 22. november 1989 meddelte Kommissionen Echebastar, at det pågældende projekt ikke kunne tildeles fællesskabsstøtte, fordi »de disponible bevillinger til finansiering af projekter i 1989 var utilstrækkelige«.

4 I skrivelse af 30. november 1989 til Kommissionen anførte Echebastar bl.a., at selskabet i henhold til artikel 37, stk. 1, i forordning nr. 4028/86 havde ret til, i tilfælde af afvisning af ansøgningen, at få denne overført til den første uddeling i det følgende budgetår, der skulle finde sted før den 30. april 1990.

5 Den 17. maj 1990 meddelte Kommissionen Echebastar, at projektet var under overvejelse, og at »der vil blive truffet en beslutning herom senest den 31. oktober 1990«, og at selskabet ville blive underrettet om indholdet af denne beslutning så hurtigt som muligt.

6 I skrivelse af 20. september 1990, som Kommissionen modtog den 2. oktober s.å., opfordrede Echebastar i henhold til traktatens artikel 175 Kommissionen til at tage stilling til ansøgningen om fællesskabsstøtte i overensstemmelse med reglerne i artikel 35, stk. 1, litra a), i forordning nr. 4028/86.

7 Da Kommissionen i slutningen af november 1990 havde modtaget alle oplysninger, bl.a. fra de spanske myndigheder, meddelte den de ansøgere, hvis projekter opfyldte betingelserne i forordning nr. 4028/86, at deres ansøgninger ikke var blevet imødekommet på grund af utilstrækkelige disponible bevillinger. Kommissionen meddelte således i skrivelse af 18. december 1990, som Echebastar modtog den 21. januar 1991, under henvisning til sin skrivelse af 17. maj 1990, at »... Deres projekt er ikke blevet tildelt støtte under denne udlodning af følgende grund: De disponible bevillinger for 1990 var utilstrækkelige«.

8 Hvad nærmere angår sagens faktiske omstændigheder, den relevante lovgivning, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende i det omfang, det er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

9 Echebastar har anført, at selskabets skrivelse af 20. september 1990, modtaget af Kommissionen den 2. oktober s.å., udgør en opfordring til at handle som anført i traktatens artikel 175. Den i samme artikel fastsatte frist på to måneder udløb således den 2. december. Da Kommissionen ikke har reageret på opfordringen inden denne frist, mener Echebastar, at sagen kan realitetsbehandles. Selskabet tilføjer, at Kommissionens skrivelse af 18. december 1990 ikke udgør en stillingtagen i artikel 175's forstand. Skrivelsen indeholder nemlig intet, som gør det muligt at udlede pågældende institutions holdning til de handlinger, som den var blevet opfordret til at foretage.

10 Kommissionen har under henvisning til sin skrivelse af 18. december 1990, som adressaten modtog den 21. januar 1991, gjort gældende, at det passivitetssøgsmål, som er anlagt den 25. januar s.å., må afvises, da betingelserne for at anlægge søgsmålet ikke var opfyldt.

11 For så vidt angår formaliteten vedrørende passivitetssøgsmålet bemærkes, at den sagsøgte institution har efterkommet opfordringen til at handle efter udløbet af fristen på to måneder, der fremgår af traktatens artikel 175, stk. 2, men før søgsmålets anlæg. Det følger heraf, at Kommissionen ikke har undladt at tage stilling til Echebastar's ansøgning, og at betingelserne i traktatens artikel 175 derfor ikke er opfyldt.

12 Den omstændighed, at denne stillingtagen fra Kommissionens side ikke tilfredsstiller Echebastar, er for så vidt uden betydning. Det følger nemlig af retspraksis, at traktatens artikel 175 sigter til passivitet gennem undladelse af at træffe afgørelse eller tage stilling, og ikke til vedtagelsen af en anden retsakt end den, som de

berørte parter måtte ønske eller anse for nødvendig (jf. dom af 24.11.1992, forenede sager C-15/91 og C-108/91, Buckl m.fl., Sml. I, s. 6061, præmis 16 og 17).

13 Det følger heraf, at sagen må afvises for så vidt angår påstanden om, at Kommissionen har udvist passivitet.

14 For så vidt angår påstanden om, at det fastslås, at Echebastar har ret til finansiel støtte, bemærkes blot, at Domstolen ikke i forbindelse med en sag, anlagt i henhold til traktatens artikel 175, kan udstede et betalingspåbud til en fællesskabsinstitution. Sagen må derfor afvises for så vidt angår denne påstand.

15 For så vidt angår kravet om erstatning for det påståede tab bemærkes, at det i denne sag ikke over for Kommissionen kan gøres gældende, at den har udvist passivitet. Kommissionen må derfor frifindes for så vidt angår denne påstand.

16 Kommissionen vil herefter være at frifinde i det hele.

Sagens omkostninger

17 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. Da sagsøgeren har tabt sagen, dømmes denne til at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

1) Kommissionen frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Murray Mancini Schockweiler

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 1. april 1993.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

J.L. Murray
Formand for Anden Afdeling